

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 1Saz/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100464
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Bystrianská
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2024:0924100464.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, sudkyňou JUDr. Danou Bystrianskou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Libanonská republika, naposledy trvale bytom: B. XX, C., D. C. E., bez cestovného dokladu, držiteľ osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike: Fiktionsbescheinigung č. F10006479, platného do 29.12.2022, držiteľ povolenia na pobyt Nemeckej spolkovej republiky č. Y05059F31 platného do 01.10.2021, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov C., F. XX, XXX XX C., C. E., zastúpený: Centrum právnej pomoci so sídlom Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava, IČO: 30798841, Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica, Skuteckého 19, 974 01 Banská Bystrica, v konaní podľa § 221 ods. 2 zákona č. 162/2015. Z.z. Správneho súdneho poriadku rozhodol, takto

rozhodol:

I. N a r i a ď u j e, aby bol žalobca: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Libanonská republika, naposledy trvale bytom: B. XX, C., D. C. E., bez cestovného dokladu, držiteľ osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike: Fiktionsbescheinigung č. F10006479 platného do 29.12.2022, držiteľ povolenia na pobyt D. C. E. G. H. platného do 01.10.2021, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov C., F. XX, XXX XX C., Slovenská republika, bezodkladne prepustený zo zaistenia.

II. Žalobcovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca v správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku uviedol, že v konaní o zaistení cudzinca podľa zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) rozhodnutím č.: PPZ-HCP-BB4- 59-011/2024-AV zo dňa 04.06.2024 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 88 ods. 1 písm. b) tohto zákona rozhodol o zaistení žalobcu dňom 04.06.2024 na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 03.09.2024, na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky uloženého rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/9/2023 zo dňa 24.05.2023.

2. So zaistením žalobca nesúhlasí, pretože v jeho veci existujú prekážky jeho vyhostenia v zmysle čl. 3 a 8 ods. 1 Európskeho dohovoru a tzv. Návratovou smernicou 2008/115/ES, ako i § 81 zákona o pobyte cudzincov, ktoré bránia zrealizovať účel zaistenia t.j vyhostenie žalobcu z nižšie uvedených dôvodov.

3. Ustanovenie § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, na základe ktorého došlo k zaisteniu žalobcu, síce oprávňuje zaistiť cudzinca s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie zo Slovenskej republiky na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo na základe súdneho rozhodnutia v trestnoprávnom konaní, ako v predmetnej veci, v ktorom mu bol uložený trest vyhostenia, no limitom zaistenia je okrem formálnej zákonnosti aj jeho účelnosť a efektívnosť, a teda reálna možnosť naplnenia

účelu zaistenia, ktorým je v prejednávacom prípade výkon rozsudku súdu o uloženom treste vyhostenia z územia SR.

4. V minulosti žalobca disponoval platným povolením na pobyt v Nemecku, ale keďže v súčasnosti už nie je držiteľom platného cestovného dokladu a nemá platné povolenie na pobyt v Nemecku ani na území inej členskej krajiny, rozhodol žalovaný o zaistení žalobcu, pretože má za to, že bude potrebné zabezpečiť mu náhradný cestovný doklad za účelom jeho vyhostenia z územia Slovenska. Stanovenú dobu zaistenia žalovaný odôvodnil praxou Útvaru policajného zaistenia pri zabezpečovaní náhradných cestovných dokladov libanonských štátnych občanov, pričom účelnosť zaistenia a reálnosť vyhostenia žalobcu odôvodňoval žalovaný vo vzťahu k Libanonu ako krajine vyhostenia. Zároveň žalovaný prijal záver, že v konaní o zaistení rešpektoval aj ustanovenie čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru, nakoľko žalobca nemá na Slovensku žiadnu blízku osobu a ani iné vzťahy, a teda rešpektoval súkromný a rodinný život žalobcu. Žalobcovi nebolo uložené administratívne vyhostenie z územia všetkých členských štátov, a teda v jeho veci nebolo súdom uložené jeho vyhostenie bezpodmienečne do krajiny pôvodu, ale iba z územia SR. Žalobca je libanonským štátnym príslušníkom, pričom z rozsudku v jeho trestnej veci, ktorý je podkladom pre samotné zaistenie, vyplýva, že súd pristúpil v jeho veci k uplatneniu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu z dôvodu, že u žalobcu išlo o prvé odsúdenie na území EÚ, má na území Nemecka dve maloleté deti: I. B., nar. XX.XX.XXXX, a A. A. J., nar. XX.XX.XXXX, z ktorých dcéra Zahraa trpí od narodenia viacerými vážnymi ochoreniami. Súd preto aplikoval mimoriadne zníženie trestu, keďže mal za to, že k spáchaniu trestného činu došlo z dôvodu zabezpečenia úhrady zdravotnej starostlivosti pre dcéru, a teda súd mal za to, že sa jednalo o výnimočné vybočenie z dovtedy riadneho života žalobcu.

5. Žalovaný v konaní nezaujal žiadne stanovisko k týmto skutočnostiam a to ani z pohľadu čl. 3 a čl. 8 Európskeho dohovoru, keďže sa rozhodol pre vyhostenie žalobcu z územia EÚ priamo do krajiny pôvodu (nie iba do Nemecka) napriek existencii rodinného života žalobcu a maloletých detí (z ktorých 1 je so závažnými zdravotnými problémami) na území EÚ a k prípustnosti či reálnej schopnosti zariadenia pre cudzincov zrealizovať trest vyhostenia napriek bezpečnostnej situácii v Libanone.

6. Pokiaľ nie je výkon trestu vyhostenia do krajiny pôvodu ani potenciálne možný, či prípustný, nie je prípustné ani zaistenie a takéto obmedzenie osobnej slobody je porušením čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. V súlade s tzv. návratovou smernicou 2008/115/ES, žalovaný je povinný v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu SR a Ústavného súdu SR zaoberať sa aj účelnosťou a efektívnosťou zaistenia cudzinca. Žalovaný je v každom prejednávacom prípade limitovaný nadnárodnými a medzinárodnými právnymi predpismi v oblasti ochrany ľudských práv majúcimi prednosť pred zákonom o pobyte cudzincov. Zaistenie nesmie byť svojvoľné, jeho limitom je naplnenie účelu, teda reálnosť vyhostenia.

7. Z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, kasačného súdu, ako aj Ústavného súdu SR vyplýva, že medzi zaistením a účelom zaistenia, t. j. medzi konaním o zaistení a konaním o odsune je vzájomná súvislosť a v žiadnom prípade sa nejedná o oddelené konania. Podľa názoru Najvyššieho súdu je teda možné prejednávanú vec uzavrieť vyslovením právneho názoru, že správny orgán má povinnosť sa zaoberať v konaní o zaistení cudzinca nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ktorý je účastníkom administratívneho vyhostenia najmä v kontexte Dohovoru či návratovej smernice, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení. (NSSRsp. zn. 1 Sza/8/2015).

8. Limitom zaistenia je práve naplnenie účelu, a to reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Priamo dohovor v texte čl. 5 ods. / písm. f) uvádza, že pozbaviť osobnú slobodu možno u osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie. Prebiehaním konania nemožno rozumieť len formálne začatie či priebeh takého konania, ale aj reálnosť vyhostenia. / z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010/ Ako je ďalej v náleze uvedené, vzťahom medzi zaistením a jej účelom sa viackrát zaoberal aj ESLP napr. vo veci Samie Ali v. Suisse, Agnissan v. Denmark. Obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jej účelom je úzka súvislosť. I keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu. Pri osobnej slobode je veľmi bezprostredne, priam na nerozlíšenie previazaný hmotnoprávny a procesnoprávny komponent. Nie je náhoda, že práve ochrana osobnej slobody je tak podrobne upravená v ústave a dohovore.

9. Reálnosť vyhostiteľnosti je podmienkou zaistenia cudzinca, a to z toho dôvodu, aby sa predchádzalo svojvôli pri zaistení. Preto odporca musí s riadnou starostlivosťou pristupovať k prevereniu možnosti vyhostenia cudzinca do krajiny jeho pôvodu, resp. tretej krajiny. Ak nie je cudzinec vyhostiteľný, nie je jeho zaistenie ani efektívne, ani účelné. Nakoľko v rozhodnutí o zaistení navrhovateľa ako aj v rozhodnutí o administratívnom vyhostení určenie krajiny, kam má byť navrhovateľ vyhostený, absentuje, logicky

nie je ani možné skúmať základnú podmienku zaistenia navrhovateľa, ktorou je jeho vyhostiteľ nosť a v súvislosti s tým aj nepochybne relevantné otázky súvisiace s dĺžkou zaistenia ako sú efektívnosť, včasnosť a účelnosť administratívnych úkonov technického a organizačného charakteru potrebných pre samotné zabezpečenie vyhostenia, čo následne vyvoláva dôvodné pochybnosti o účele zaistenia. Pokiaľ teda rozhodnutie o zaistení na účel výkonu administratívneho vyhostenia nie je odôvodnené aj z tohto, vyššie uvedeného, je z pohľadu odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 SZa/7/2016).

10. Zo spisového materiálu, ktorého obsahom je aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že vo vzťahu k vyhostiteľnosti sťažovateľa žalovaný v rozhodnutí o vyhostení len skonštatoval, že v zmysle § 81 zákona č. 404/2011 z. z. preskúmal prekážky administratívneho vyhostenia s tým, že žalobkyňa nie je možné vyhostiť do krajiny pôvodu, preto podľa § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 z. z. v rozhodnutí o vyhostení neurčil krajinu, do ktorej má byť žalobkyňa vyhostená. V ďalšom sa však nezaoberal s tým, v akých podmienkach sa bude žalobkyňa nachádzať v prípade vyhostenia do tretích krajín a ani otázkou hrozby následného vyhostenia žalobkyne z týchto krajín do krajiny pôvodu. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SZak/I 1/2016 z 17.10.2016) V tejto súvislosti taktiež poukazujeme na právny názor kasačného súdu vyslovený v rozsudku sp. zn. ISZa/9/2016: Vyššie uvádzané kritérium reálneho predpokladu vyhostenia možno aplikovať v dvoch prípadoch. Sú to jednak prípady, kedy štátny príslušník tretej krajiny de facto nevyhostiteľný, napr. nedisponuje platným cestovným dokladom a štát, ktorého je dotýčným občanom, mu odmieta nový cestovný doklad vydať a jednak prípady, kedy vyhosteniu bránia prekážky právnej povahy ". Hlavným cieľom zaistenia na účely odsunu je zaistiť, aby navrátilci neohrozovali vykonanie povinnosti návratu útekom. Účelom článku 15 nie je chrániť spoločnosť pred osobami, ktoré predstavujú hrozbu pre verejný poriadok alebo bezpečnosť. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Súdny dvor vo veci Kadzoev, C-357/09, bod 70: „Možnosť umiestniť osobu do zaistenia z dôvodov verejného poriadku a verejnej bezpečnosti nemožno založiť na smernici 2008/11. Žiadna z okolností uvedených vnútroštátnym súdom (agresívne správanie; žiadne zdroje obživy; žiadne ubytovanie) teda nemôže sama osebe predstavovať dôvod na zaistenie podľa ustanovení tejto smernice."

11. V Libanone došlo k závažnému zhoršeniu bezpečnostnej situácie. Dňa 08.04.2024 Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR vyhlásilo pre Libanon stupeň 3. necestovať do krajiny: „ Stupeň odporúčania: J. stupeň - odporúčanie necestovať (vôbec necestovať alebo necestovať do určitých oblastí). Bezpečnostná situácia v Libanone je komplikovaná, premenlivá a regionálne rôznorodá. Ozbrojený konflikt v prihraničných oblastiach s Izraelom, komplikovaná sociálno-ekonomická situácia, nedostatočné financovanie štátneho sektora a prítomnosť extrémistických a teroristických skupín negatívne ovplyvňujú pobyt v krajine. Vzhľadom na prítomnosť veľkého počtu palestínskych a sýrskych utečencov, zhoršujúcu sa situáciu po eskalácii izraelsko-palestínskeho konfliktu a možnosti rozšírenia napätia z juhu Libanonu na celé územie krajiny odporúčame občanom Slovenskej republiky, ktorí sa nachádzajú na území K. aby rešpektovali pokyny bezpečnostných zložiek. Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky odporúča občanom SR vziať do úvahy zhoršenú bezpečnostnú situáciu a nestabilnú vnútropolitickú a ekonomickú situáciu v krajine a rešpektovať odporúčanie necestovať do Libanonu, resp. cesty obmedziť iba na nevyhnutné. Narušená úroveň bezpečnosti v krajine je spôsobená eskaláciou izraelsko-palestínskeho vojenského konfliktu s presahom do libanonských pohraničných oblastí, s možnosťou rozšírenia ozbrojených stretov po celej krajine. K nestabilite, ktorá sa prejavuje sociálnym napätím, zlou humanitárnou situáciou prispieva aj vysoký počet utečencov, z ktorých je pol milióna palestínskych a takmer 1,5 milióna sýrskych utečencov. V krajine je potrebné naďalej počítať s prítomnosťou extrémistických a teroristických skupín, ktoré sa nachádzajú na severe a severovýchode krajiny v prihraničných oblastiach so Sýriou, ako aj v palestínskych utečeneckých táboroch, do ktorých nie je povolený vstup bez úradného povolenia. Po konfliktoch ostali v rôznych oblastiach krajiny, mimo zastavaných území, v horskom teréne a na poliach nastražené nášľapné míny a nevybuchnutá munícia. Situácia na južnej hranici s Izraelom je mimoriadne napätá a eskaluje. Libanon je formálne vo vojnovom stave s Izraelom, ich de facto hranicu tvorí demarkačná čiara (tzv. Modrá línia), ktorá je pod dohľadom misie OSN (UNIFIL). Osoby s cestovnými dokladmi (pasom), v ktorých sa nachádza pečiatka alebo iný záznam izraelských orgánov, nebudú do Libanonu vpustené. Počas pobytu v Libanone sa tiež treba vyvarovať akéhokoľvek konania, ktoré by signalizovalo, že sa jeho návštevník predtým zdržiaval v Izraeli. V prípade nevyhnutnosti zotrvať v krajine, ministerstvo upozorňuje na pretrvávajúce oblasti so zvýšenou bezpečnostnou hrozbou: južná časť Libanonu (južne od rieky Litani), na vstup do niektorých lokalít v tejto oblasti môže byť potrebné povolenie libanonských úradov; južné predmestia Bejrútu: oblasť Dahyie a mestské štvrte v okolí medzinárodného letiska (Haret Hreik, Laylaki, Bourj El Brajne); palestínske utečenecké tábory (vstup

cudzincov do palestínskych táborov je zakázaný, neodporúča sa ani zdržiavať v ich okolí); tábory a neformálne stanové usadlosti obývané sýrskymi utečencami; pohraničné oblasti na severe a východe krajiny v blízkosti hraníc so Sýriou; okrajové štvrte mesta Tripolis, kde sa bezpečnostná situácia zhoršuje v dôsledku ekonomickej krízy. Pri prejazde autom cez početné kontrolné stanoviská libanonskej armády je nevyhnutné spomaliť (až na rýchlosť chôdze) a v prípade potreby aj zastaviť. Pokračovať možno až po pokyne príslušníka na kontrolnom stanovisku. Vo všeobecnosti je potrebné dodržiavať základné pravidlá osobnej bezpečnosti, vyhýbať sa konfliktným situáciám a rešpektovať miestne zvyky a kultúrne a náboženské tradície.

12. Žalovaný v rozhodnutí, na základe ktorého došlo k zaisteniu žalobcu, nezohľadnil aktuálnu bezpečnostnú situáciu v Libanone, ktorá je takej intenzity, že znemožňuje vyhostenie žalobcu na jeho územie pre hrozbu utrpenia ohrozenia života a zdravia v rozpore s čl. 3 Európskeho dohovoru. Vyhostením žalobcu do Libanonu dôjde k porušeniu čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru, pretože žalobca má na území iného členského štátu, Nemecka, 2 maloleté deti, ako to vyplýva aj z rozhodnutia súdu v jeho trestnej veci a aj z jeho výpovedí. Žalobca predložil doklady o svojom pobyte v Nemecku.

13. Zaistenie žalobcu za účelom jeho vyhostenia do Libanonu je preto i bez akéhokoľvek reálneho predpokladu zrealizovania trestu vyhostenia. Vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať zaistenie žalobcu za nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať jeho vyhostenie a naplniť tak účel zaistenia.

14. Z rozhodnutia o zaistení žalobcu nie je zjavné, ako konkrétne skúmal a vyhodnocoval žalovaný jednotlivé prekážky vyhostenia a aké konkrétne aktuálne správy o bezpečnostnej situácii, prípadne iné dôkazy si za tým účelom zaobstaral, aby mohol dospieť k jednoznačnému a presvedčivému záveru o neexistencii rizika utrpenia vážnej ujmy žalobcovi. V súlade so zásadou materiálnej pravdy je správny orgán povinný dôsledne zistiť všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie. Tejto povinnosti nie je správny orgán zbavený ani ustanovením § 34 ods. 3 Správneho poriadku, podľa ktorého je účastník konania povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Keďže napadnuté rozhodnutie závažným spôsobom zasahuje do právnych pomerov účastníka konania, najmä do základných práv a slobôd chránených nielen vnútroštátnymi právnymi predpismi, ale aj medzinárodnými dohovormi, musí byť vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci. Žalovaný bol povinný vykonať zisťovania z úradnej povinnosti a nemôže byť preto viazaný len na podklady resp. vyjadrenia, ktoré mu poskytnú účastníci konania. Správny orgán má byť pri zhromažďovaní dôkazov aktívny, a to v každom správnom konaní. (ch. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sža/34/2010).

15. Európsky dohovor považuje vyhostenie osoby do inej krajiny, ako žijú blízki členovia jeho rodiny, za porušenie práva na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru (napr. Moustaqim v. Belgicko, rozsudok ESLP z 18. februára 1991; Boultif v. Švajčiarsko, rozsudok ESLP z 2. augusta 2001). Pojem rodinný život je Európskym súdom pre ľudské práva vykladaný pomerne extenzívne s dôrazom na faktickosť a fungovanie daného vzťahu, a nie na formálnosť zväzku (Rozhodnutie Komisie pre ľudské práva vo veci K. proti Veľkej Británii z roku 1989: the existence of family life depends upon the real existence in practice of close personal ties. "). V prvom rade je vzťahom zakladajúcim rodinný život vzťah manželov, a to i v polygamnom manželstve, ak by malo byť toto dôvodom pre odopretie vstupu ďalšieho manžela resp. manželky na územie štátu. Za určitých okolností je možné za rodinný život považovať tiež vzťah snúbencov či „druha“ a „družky“, alebo partnerov, ktorí spolu nežijú v manželstve. (Rozhodnutie ESLP vo veci Abdulaziz, Cabales a Balkandaliproti Veľkej Británii z 28.5.1985). K zásahu do práva na rodinný život tak môže dôjsť aj rozhodnutím o zákaze pobytu alebo vyhostením cudzinca z územia štátu, ktorý ratifikoval Dohovor (Rozhodnutie ESLP vo veci Maslov proti Rakousku z roku 2007). Nakoľko právo na rodinný život je univerzálnym právom v tom zmysle, že patrí každému, ako to vyplýva zo samotného znenia čl. 8, aj cudzincovi s nelegálnym pobytom, ktorému bolo uložené vyhostenie z krajiny, a preto má nárok na jeho ochranu.

16. V zmysle rozhodovacej činnosti ESLP dôvodné individuálne posúdiť predovšetkým povahu a závažnosť protiprávneho konania žalobcu, ktorý by mal byť vyhostený, rodinnú situáciu žalobcu, a jeho detí. Až po posúdení týchto a ďalších kritérií stanovených rozhodovacou praxou ESLP je možné dospieť k záveru, či je alebo nie je vyhostenie žalobcu primerané legitímnemu cieľu a nevyhnutnému v demokratickej spoločnosti. Aj trestný súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu vo veci žalobcu aj s ohľadom na jeho osobnú životnú situáciu a ťažko choré maloleté dieťa, ale žalovaný uvažuje ho vyhostiť priamo do krajiny pôvodu, hoci mal v minulosti oprávnený pobyt v Nemecku, kde doteraz žijú jeho maloleté deti.

17. V zmysle čl. 15 ods. 4 návratovej smernice, v zmysle čl. 5 ods. 1, písm. f) a čl. 5 a čl. 8 Európskeho dohovoru, a § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, nakoľko zaistenie nie je účelné a ako dotknutá osoba musí byť bezodkladne

prepustený, ak neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1 návratovej smernice. Preto žalobca žiada, aby správny súd nariadil, aby bol žalobca: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Libanonská republika, naposledy trvalé bytom: B. XX, C., D. C. E., bez cestovného dokladu, držiteľ osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike: Fiktionsbescheinigung č. F10006479 platného do 29.12.2022, držiteľ povolenia na pobyt Nemeckej spolkovej republiky č. Y05059F31 platného do 01.10.2021, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov C., F. XX, XXX XX C., Slovenská republika, bezodkladne prepustený zo zaistenia a priznal mu právo na náhradu trov konania.

18. Žalobca požiadal konajúci súd o ospravedlnenie jeho neúčasti na nariadenom pojednávaní a žalobca súhlasí s prejednaním veci v jeho neprítomnosti.

Rozhodnutie o zaistení

19. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia o zaistení, dňom 04.06.2024, pod. Č. PPZ –HCP-BB4-59-011/2024 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov uviedol, že ide o účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Ide o titul : právoplatný a vykonateľný Rozsudok Okresného súd Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/9/2023 – 421, vydaný Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom zo dňa 24.05.2023 za zločin prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2, písm. a), ods. 3, písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona.

20. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia sloboda s minimálnym stupňom stráženia.

21. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to: Apple, model A2484 (iPhone 13, Pro Max), IMEI: 353652730262228 s/n: XD9V43H9W4 so SIM kartou Vodafone Germany s ICCID: 89492026196039488779. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona sa obžalovanému uložil trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 4 (štyri) roky.

22. Žalobca bol dňa 04.06.2024 prepustený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, bol dňa 04.06.2024 v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky predvedený na vecne a miestne príslušný útvar, ktorým je Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica. Počas predvedenia neboli použité donucovacie prostriedky, osoba nebola zranená.

23. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca bol podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona, § 36 písm. j), 1), Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne. Totožnosť a štátna príslušnosť žalobcu bola zistená na základe osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike, Fiktionsbescheinigung, č. F10006479, platného do 29.12.2022 a povolenia na pobyt Nemeckej spolkovej republiky č. Y05059F31, platného do 01.10.2021, predloženej účastníkom konania. Zo zápisnice č.p.: PPZ-HCP-BB4-59- 010/2024-AV. Žalobca čestne prehlásil, že jeho totožnosť je A. B., narodený XX.XX.XXXX a je štátnym príslušníkom Libanonskej republiky.

24. Na základe právoplatného a vykonateľného Rozsudku v mene Slovenskej republiky sp. zn. 15T/9/2023-421, bol žalobca odsúdený a podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov bol zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však na 3 (tri) mesiace, do 03.09.2024 a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov (ďalej len „ÚPZC dňom vydania rozhodnutia o zaistení).

25. Dňa 04.06.2024 v čase o 09.30 hod. sa konalo pojednávanie ohľadne podmieneného prepustenia odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, št. prísl. LBN, trvalé bytom B. XX, C., D. C. E.. Žalobca disponuje oprávnením pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike, Fiktionsbescheinigung, č. F10006479, platným do 29.12.2022, povolením na pobyt Nemeckej spolkovej republiky č. Y05059F31, platným do 01.10.2021, obidva predložené doklady stratili platnosť.

26. Na území Slovenskej republiky nemá udelené žiadne povolenie na pobyt (trvalý, prechodný resp. tolerovaný) ani iné právo na pobyt a taktiež nie je v súčasnosti žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky ani v inom členskom štáte. Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica

vykonala márne preverovanie platnosti a aktuálnosti pobytu žalobcu v Nemeckej spolkovej republike dňa 31.05.2024 na Úrade medzinárodnej policajnej spolupráce

27. Žalobca bol odsúdený Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom zo dňa 24.05.2023, za trestný čin prevádzachstva, podľa § 355 ods. 2, písm. a) ods. 3, písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona. Podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona, § 36 písm. j), l), Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia sloboda s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona sa obžalovanému uložil trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 4 (štyri) roky. Správny orgán preskúmal dôkazovú situáciu a zistil, že sú splnené podmienky § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov „Policajt je oprávnený zaistiť príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.“

28. Dokazovaním a na základe získaných podkladov, zápisnice o podaní vyjadrenia účastníka konania, lustrácií v informačných systémoch a vlastných zistení správny orgán zistil a dokázal, že v prípade účastníka konania sú splnené podmienky na zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, t.j. zaistenie je potrebné na účel výkonu trestu vyhostenia, nemá platný cestovný doklad, nemá u seba žiadnu finančnú hotovosť, nevie na Slovensku zabezpečiť ubytovanie ani žiadne ďalšie finančné prostriedky, nemá tu žiadnych príbuzných, ktorí by mu vedeli zabezpečiť ubytovanie alebo finančnú pomoc. Žalobca je držiteľom iba neplatného osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike a neplatného povolenia na pobyt Nemeckej spolkovej republiky a nie je držiteľom platného cestovného dokladu, pre potreby zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia je zákonné zaistenie cudzinca v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov.

29. Uvedol, že dôvodom zaistenia, je fakt, že bude potrebné zabezpečiť vydanie náhradného cestovného dokladu, a len zaistením účastníka konania je možné zabezpečiť riadny výkon trestu vyhostenia z dôvodov uvedených vyššie.

30. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku zaistenia do 03.09.2024.

31. Z doterajšej praxe ÚPZC Medvedov v procese zabezpečovania náhradného cestovného dokladu pre štátnych príslušníkov Libanonskej republiky v prípadoch, že títo cudzinci vedia preukázať svoju totožnosť niektorým z identifikačných dokladov (cestovný pas alebo občiansky preukaz resp. identifikačná karta), a to aj v prípade, že tento doklad stratil svoju časovú platnosť, v procese zabezpečovania náhradného cestovného dokladu je nutné najprv osloviť zastupiteľský úrad v Bejrúte. ÚPZC Medvedov odporúča zaistiť cudzinca na 3 mesiace.

32. Písomnosť týkajúca sa zisťovania postupov v procese návratovej procedúry je založená v administratívnom spise pod č.p. PPZ-HCP-BB4-59-003/2024-AV. a uviedol, že v roku 2019, 2021 a aj v roku 2023 bol do Libanonskej republiky realizovaný výkon rozhodnutia o súdnom vyhosení. v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a skúmať, či trvá účel zaistenia, pričom bude postupovať v úzkej spolupráci a komunikácii s UPZC, ktorý fázu výkonu trestu vyhostenia bude realizovať za menej prísnych donucovacích opatrení a naplnenia článku 15 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES, ako aj podľa § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov povinnosť hlásenia pobytu, alebo podľa § 89 ods. 1 písm. b) citovaného zákona povinnosť zložiť peňažnú záruku je ich efektivita a praktická vykonateľnosť ich ukladaní, aby zložitost' celého procesu nakoniec neobmedzovala ich využitie. Správny orgán sa počas konania o zaistení, ktoré súvisí s výkonom trestu vyhostenia a zaistenia na tento účel zaoberá aj tzv. alternatívami zaistenia aj z hľadiska efektivity výkonu, ako aj praktickej realizácie a možnosti ich využitia.

33. V zmysle § 89 ods. 2 „O druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia“. Podľa ods. 3 „Policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl“. Z uvedeného zákonného

ustanovenia je zrejmé, že ide o oprávnenie policajného útvaru, ktorý môže uložiť uvedené alternatívy na základe vlastných zistení a podkladov k rozhodnutiu, nejde o povinnosť a za každých okolností.

34. Podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1806 zo 14. novembra 2018 uvádzajúceho zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov, a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti (kodifikované znenie), sa od štátneho príslušníka Libanonskej republiky v zmysle rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie spojených národov 1244 z 10. júna 1999 vyžaduje, aby mal pri prekračovaní vonkajších krajín vízum.

35. V zmysle Protokolu 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznávajúci niektoré práva a slobody iné než tie, ktoré sú už uvedené v dohovore a v prvom dodatkovom protokole k dohovoru v časti sloboda pohybu, je uvedené že každý, kto sa legálne zdržiava na území niektorého štátu, má na tomto území právo slobody pohybu a slobody zvoliť si miesto pobytu. Vyššie uvedené právo môže v určitých oblastiach podliehať obmedzeniam, v demokratickej spoločnosti odôvodnené verejným záujmom. Alternatívy k zaisteniu často zahŕňajú obmedzenia.

36. Podľa Dohovoru je právo na slobodu pohybu garantované článkom 2 protokolu č. 4 za predpokladu, že štát tento protokol ratifikoval. Obmedzenie tejto slobody musí byť nevyhnutné a primerané a musí byť v súlade s cieľmi uvedenými v druhom odseku článku 2 protokolu č. 4. Toto ustanovenie sa uplatňuje len na osoby, ktoré sa „právoplatne zdržiavajú na území štátu“, a preto nepomáha osobám v nezákonných situáciách. Správny orgán v zmysle § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vychádzal hlavne zo správnej úvahy, osoby žalobcu, jeho pomermi na území Slovenskej republiky a zabezpečením, mierou ohrozenia účelu zaistenia, ohrozením bezpečnosti spoločnosti a zo záverov, ktoré z nich vyplynuli. Verejným záujmom v konaní s účastníkom konania je podľa správneho orgánu hlavne ochrana verejnosti pred osobami, ktorým bol pobyt na jeho území zakázaný rozhodnutím štátneho orgánu. V rámci efektivity možnosti využitia opatrení bral správny orgán do úvahy aj možnosti zabezpečenia ubytovania, ako aj starostlivosti o svoju osobu po stránke či už sociálnej, integračnej, zdravotnej, ale aj po stránke finančných možností účastníka konania na území Slovenskej republiky, ktorú nevie účastník konania nijako preukázať.

37. Zo zistených informácií, potvrdených aj účastníkom konania v zápisnici o vyjadrení k zaisteniu zo dňa 04.06.2024 je zrejmé, že nemá platný cestovný doklad, finančné prostriedky na pokrytie svojho ďalšieho pobytu na území Slovenskej republiky, či už po stránke materiálnej alebo nemateriálnej, čo vyplýva z jeho súčasnej finančnej situácie, o ktorej sa sám vyjadril v písanej citovanej zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 04.06.2024. Vzhľadom na preukázanú trestnú činnosť a neoprávnený pobyt existuje tu tak reálne riziko úteku a skrývania sa, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza sám, bez rodinných príslušníkov, keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie, zdravotné poistenie ani prístup k finančným prostriedkom., nevie si zabezpečiť žiadne ubytovanie, nedisponuje žiadnym platným cestovným dokladom, ktorý by ho oprávňoval na pobyt na území Slovenskej republiky a taktiež nedisponuje takými finančnými prostriedkami, aby mohol správneho orgánu preukázať splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie menej prísnych donucovacích opatrení. O uvedených skutočnostiach v písanej zápisnici o vyjadrení. Správny orgán má teda za to, že v prípade účastníka konania nie je možné uplatniť alternatívne a menej prísne donucovacie opatrenia zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov ako aj v zmysle článku 15 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES.

38. Počas konania o zaistení sa správny orgán zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života v zmysle v článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z. z. (ďalej len „Dohovor“ Žalobca nemá na území Slovenskej republiky žiadnu blízku rodinu ani žiadne záväzky. Správny orgán rešpektoval súkromný a rodinný život a konal v jeho záujme a nebola mu spôsobená ujma, ktorá by mala následok na živote, zdraví a sociálnej existencii. Účastník konania, je bez udelenia medzinárodnej ochrany, bez reálnej a dokázateľnej existencie finančných prostriedkov, zdravotného poistenia a ubytovania, ktorými by si vedel pre seba zabezpečiť existenciu a pobyt na území Slovenskej republiky aj vzhľadom na jeho osobu, pomery a mieru ohrozenia zaistenia.

39. V zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem zákonného zatknutia, alebo iného pozbavenia slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vydání. Správny orgán konštatuje, že vzhľadom na prebiehajúce konanie o zaistení a všetky zistené skutočnosti je zaistenie v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Počas konania dňa 04.06.2024 sa správny orgán zaoberal a bral do úvahy aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, alebo ktorým bol uložený trest vyhostenia. So zaisteným účastníkom konania sa zaobchádza humánne a dôstojne a rešpektujú sa jeho základné práva v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a sú taktiež dodržiavané zásady uznávané najmä Chartou základných práv Európskej únie.

40. Mobilná jednotka policajného zboru Banská Bystrica preskúmala okolnosti veci a na základe uvedených skutočností bolo zistené, že je zákonné zaistiť účastníka konania podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a umiestniť ho do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v súlade s ustanovením § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov. Vzhľadom na zistený stav veci považuje správny orgán postup za zákonný, dôvodný a účelný.

Vyjadrenie žalovaného k žalobe

41. Žalovaný podal 16.7.2024 vyjadrenie k správnej žalobe podanej podľa § 221 ods. 2 správneho súdneho poriadku, zo dňa 04.07.2024, ktorou sa domáha bezodkladného prepustenia zo zaistenia, vykonaného podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov rozhodnutím evidovaným pod číslom PPZ-HCP-BB4-59-011/2024-AV zo dňa 04.06.2024. Správna žaloba bola žalovanému doručená dňa 10.07.2024. Rozhodnutie o zaistení bolo žalobcovi doručené dňa 04.06.2024 o 17,00 h, t.j. právoplatnosť nadobudlo dňa 04.06.2024. Podľa žalovaného správna žaloba o prepustenie žalobcu zo zaistenia nie je dôvodná a navrhuje, aby ju správny súd zamietol. Z dôvodu personálnej zaneprázdnenosti ako aj z ekonomických dôvodov žiadal o ospravedlnenie neúčasti na nariadenom pojednávaní a žiada vec prejednať v jeho neprítomnosti. Podľa § 227 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, a §69 ods. 3 Správneho súdneho poriadku, predkladá do piatich pracovných dní od podania správnej žaloby (do 17.07.2024) administratívny spis a vyjadrenie..

42. Žalovaný zopakoval argumenty rozhodnutia prečo pristúpil k zaisteniu žalobcu dňom 04.06.2024 rozhodnutím č.p: PPZ-HCP-BB4-59-011/2024-AV podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že je to potrebné na účel výkonu trestu vyhostenia, na základe právoplatného a vykonateľného Rozsudku v mene Slovenskej republiky sp. zn. 15T/9/2023 - 421 vydaného Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom. Rozhodnutie o zaistení žalobca prevzal dňa 04.06.2024 o 17:00 hod., a dňom 04.06.2024 rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

43. Zopakoval, že totožnosť a štátna príslušnosť žalobcu bola zistená na základe osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike, Fiktionsbescheinigung, č. F10006479, platného do 29.12.2022 a povolenia na pobyt D. C. E. G. H., platného do 01.10.2021, predloženej účastníkom konania. Osobné údaje žalobcu uvádzané v rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom boli uvádzané po jeho predvedení uvedené aj do zápisnice o vyjadrení evidovanej pod č.p.: PPZ-HCP-BB4-59-010/2024-AV a ten čestne prehlásil, že jeho totožnosť je A. B., narodený XX.XX.XXXX a je štátnym príslušníkom Libanonskej republiky. Na základe týchto podkladov nemal správny orgán pochybnosť o totožnosti a štátnej príslušnosti účastníka konania.

44. Vykonanými lustráciami v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že Žalobca disponoval oprávnením pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike, Fiktionsbescheinigung, č. F10006479, platným do 29.12.2022, povolením na pobyt D. C. E. G. H., platným do 01.10.2021, obidva predložené doklady stratili platnosť.

45. Žalobca bol dňa 04.06.2024 podmienčne prepustený Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 7Pp/42/2024 z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, bol predvedený podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky na vecne a miestne príslušný útvar, ktorým je žalovaný. Počas predvedenia neboli použité donucovacie prostriedky, osoba nebola zranená. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, s cieľom úplne a presne zistiť skutkový stav veci bolo zo strany Mobilnej jednotky Policajného zboru Banská Bystrica vykonané preverovanie platnosti a aktuálnosti pobytu žalobcu v Nemeckej spolkovej republike dňa 31.05.2024 žiadosťou na Úrad medzinárodnej policajnej spolupráce, Jednotné kontaktné centrum. Dňa 05.06.2024 bolo správne orgánu doručené elektronickou formou stanovisko od Národnej ústredne INTERPOL,

v ktorom bola uvedená informácia o tom, že A. B., nar. XX.XX.XXXX štátny príslušník Libanonskej republiky, držiteľ osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike, Fiktionsbescheinigung, č. F10006479, platného do 29.12.2022, držiteľ povolenia na pobyt D. C. E. G. H., platného do 01.10.2021, trvalo bytom: B. XX, C., D. C. E.. „Menovaná osoba v súčasnosti nie je držiteľom povolenia na pobyt. Toto povolenie automaticky zaniká, keďže subjekt sa zdržiava v zahraničí viac ako šesť mesiacov". Dokumenty týkajúce sa preverovania oprávnenosti pobytu žalobcu v Nemeckej spolkovej republike sú založené v administratívnom spise.

46. Na základe vlastného dokazovania ako aj zabezpečovania si podkladov ku konaniu, ktoré prebiehalo na správnom orgáne dňa 04.06.2024 bolo zistené, že Na základe právoplatného a vykonateľného Rozsudku v mene Slovenskej republiky sp. zn. 15T/9/2023 - 421 vydaného Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom zo dňa 24.05.2023, bol žalobca odsúdený podľa § 355 ods. 2. ods. písm. a), ods. 3, písm. d) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, k trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného bol účastníkovi konania uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 4 (štyri) roky. Ako už bolo spomenuté vyššie v tomto stanovisku, dňa 04.06.2024 bol žalobca z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený.

47. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov: „Policajt je oprávnený zaistiť príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia."

48. Dokazovaním a na základe získaných podkladov, zápisnice o podaní vyjadrenia žalobcu zo dňa 04.06.2024, lustrácií v informačných systémoch a vlastných zistení žalovaný zistil a preukázal, že v prípade žalobcu boli splnené podmienky na zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, t.j. zaistenie je potrebné na účel výkonu trestu vyhostenia, pretože žalobca nemá na území Slovenskej republiky ani v rámci schengenského priestoru povolený žiadny druh pobytu, nemá platný cestovný doklad, nemá u seba žiadnu finančnú hotovosť. Podľa jeho vyjadrenia nevie na Slovensku zabezpečiť ubytovanie ani žiadne ďalšie finančné prostriedky legálnou cestou. Na území Slovenskej republiky nikoho nepozná, nemá tu žiadnych príbuzných, ktorí by mu vedeli zabezpečiť ubytovanie alebo finančnú pomoc.

49. Žalobca je držiteľom už neplatného osvedčenia pre cudzincov v Nemeckej spolkovej republike a neplatného povolenia na pobyt Nemeckej spolkovej republiky a nie je držiteľom platného cestovného dokladu, pre potreby zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia je zákonné zaistenie cudzinca v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko bude potrebné zabezpečiť vydanie náhradného cestovného dokladu, s ktorým bude následne možné realizovať trest jeho vyhostenia. Trest vyhostenia je druh trestu, ktorého účelom je odňať právo páchatelovi trestného činu zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, a tým mu zabrániť aj v ďalšom páchaní trestnej činnosti na jej území. Tento trest bol žalobcovi právoplatne uložený príslušným súdom a žalovanému v zmysle platnej legislatívy prislúcha povinnosť trest vyhostenia realizovať.

50. Žalobca bol zaistený na čas nevyhnutne potrebný, a to do doby zrealizovania výkonu súdneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky, maximálne do 03.09.2024. K tomu žalovaný uvádza, že podľa § 90 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov potrebné opatrenia a úkony na výkon vyhostenia účastníka konania je povinné vykonať zariadenie, v tomto prípade Útvar policajného zaistenia pre cudzincov (ďalej len „ÚPZC"), na základe značných praktických skúseností súvisiacich s vykonávaním potrebných opatrení a úkonov na výkon vyhostenia štátnych príslušníkov tretích krajín. Rozdelenie právomocí jednotlivých policajných útvarov v konaní o vyhostení, nielen administratívnom ale aj pri súdnom, vychádza jednak z ustanovení zákona o pobyte cudzincov a tiež z presne stanovenej organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície ako aj základných policajných útvarov. Žalobca sa v čase konania preukázal síce dvoma identifikačnými dokladmi, avšak ani jeden z nich nebolo možné považovať za platný doklad, nakoľko uplynutím doby platnosti obidva tieto doklady stratili jeden zo svojich základných atribútov uznania platnosti.

51. Neplatnosť oprávnenosti jeho pobytu v schengenskom priestore bola potvrdená počas komunikácie s policajnými orgánmi Spolkovej republiky Nemecko. Žalobcovi nebola uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, a to hlásenie pobytu alebo zloženie peňažnej záruky, nakoľko žalobca nepreukázal zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a ani finančné zabezpečenie pobytu. V zápisnici evidovanej pod č. p.: PPZ-HCP-BB4-59-010/2024-AV o vyjadrení uviedol, že nemá pri sebe žiadnu finančnú hotovosť, nevie si zabezpečiť ďalšie peniaze ani ubytovanie na území Slovenskej republiky a ani nepozná nikoho, kto by mu vedel ubytovanie zabezpečiť.

52. Žalovaný zastáva názor, že dobu zaistenia riadne odôvodnil, najmä s prihliadnutím na fakt, že nevyužil maximálnu dobu zaistenia. Pri vydávaní rozhodnutia o zaistení žalovaný vychádzal z informácií zistených od žalobcu, vrátane jeho správania pred zaistením, najmä v súvislosti s uloženým trestom vyhostenia a hlavne zo skutočnosti, že žalobca nemá potrebný cestovný doklad, čo je uvedené v napadnutom rozhodnutí.

53. Po preštudovaní spisového materiálu pristupuje k lustráciám a zisťovaniu totožnosti štátneho príslušníka tretej krajiny. Odovzdáva sa žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu na Konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky. Potvrdenie totožnosti, vystavenie náhradného cestovného dokladu a samotný proces realizácie výkonu vyhostenia je v tomto prípade zdĺhavejší proces, preto odporúča zariadenie zaistiť štátneho príslušníka Libanonskej republiky bez platného cestovného dokladu na dobu troch mesiacov. Z praktických skúseností vyplýva, že vystavenie náhradného cestovného dokladu môže trvať aj viac ako dva mesiace. Čas zaistenia žalobcu bol v rozhodnutí stanovený s prihliadnutím na rozsah a potrebné časové obdobie pre realizáciu uvedených úkonov. Žalovaný v konaní zohľadňoval informácie v oblasti návratovej procedúry získané od ÚPZC, rovnako sa oboznámil aj s bezpečnostnou situáciou v Libanonskej republike, ktorá je v aktuálnej dobe výrazne odlišná a lepšia ako tomu bolo v roku 2014, pri odchode žalobcu z domovskej krajiny. Reálny predpoklad výkonu trestu vyhostenia sa tak žalovanému javil ako možný.

54. Predpokladanými úkonmi nutnými na reálne vykonanie trestu vyhostenia účastníka konania je potvrdenie jeho totožnosti, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a úkony k samotnej realizácii administratívneho vyhostenia. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, závisí aj od spolupráce cudzinca pri vybavovaní cestovného dokladu potrebného k reálnemu vyhosteniu. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, teda skúmať, či trvá účel zaistenia.

55. Žalovaný správny orgán rozhodujúci o zaistení žalobcu sa zaoberal a bral do úvahy individuálne okolnosti týkajúce sa jeho konkrétneho prípadu a podľa dôkazov a zistených okolností dospel k záveru, že skutočne môže dôjsť k naplneniu účelu, ktorému má zaistenie slúžiť, teda dôvodu podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Žalobca v období od 04.06.2024 do 03.09.2024 umiestnený, v období od dňa 04.06.2024 vykoná nasledujúce procesné úkony, ktoré majú viesť k reálnemu výkonu jeho administratívneho vyhostenia. Dňa 07.06.2024 bola vykonaná lustrácia osoby v informačnom systéme B.; dňa 10.06.2024 bol so žalobcom vykonaný pohovor za prítomnosti pribratého tlmočníka z arabského jazyka do a z jazyka slovenského a žalobca uviedol, že nesúhlasí s návratom do domovskej krajiny. O udelenie azylu na území Slovenskej republiky nepožiadala. Opakovane tvrdil, že by sa chcel vrátiť do Nemecka, kde mal udelený pobyt. Počas pohovoru mu bol predložený formulár na vybavenie cestovného dokladu, ktorý odmietol podpísať; Dňa 17.06.2024 ÚPZC Sečovce zaslal na Kriminologický a expertízny ústav Prezídia Policajného zboru Bratislava žiadosť o lustráciu daktyloskopického materiálu v systéme AFIS a v systéme AFIS aktívnych členských krajín Európskej únie podľa Priimských rozhodnutí; Dňa 18.06.2024 ÚPZC Sečovce odoslal do ÚPZC Medveďov žiadosť o vybavenie náhradného cestovného dokladu pre žalobcu; Dňa 19.06.2024 bol do ÚPZC Sečovce doručený výsledok porovnania daktyloskopického identifikačného materiálu osoby z Kriminologického a expertízneho ústavu Prezídia Policajného zboru Bratislava, pričom bola zistená zhoda; Dňa 20.06.2024 bola odoslaná žiadosť o vykonanie lustrácie na Prezídium PZ NÚ Interpol Bratislava na základe zhody v zbierke daktyloskopických kariet systému AFIS v Grécku a Nemecku. Dňa 27.06.2024 bola doručená odpoveď z NÚ Interpol Bratislava, v ktorej bolo uvedené, že na základe dožiadania obdržali správu z Interpolu Wiesbaden k daktyloskopickému karte uloženej v Nemeckej databáze s údajmi zaistenej osoby v súvislosti s trestnou vecou krádeže. Dňa 03.07.2024 bola od Centra právnej pomoci doručená informácia o právnom zastupovaní umiestnenej osoby. Dňa 09.07.2024 bola na Slovenské veľvyslanectvo v Berlíne odoslaná žiadosť, v ktorej ÚPZC Sečovce žiada o preverenie statusu štátneho príslušníka Libanonu v Nemeckej spolkovej republike, prípadne možnosť jeho prijatia na územie Nemeckej spolkovej republiky z územia Slovenskej republiky. Na tomto mieste si dovoľujeme súdu uviesť, že ÚPZC Sečovce ako aj ÚPZC Medveďov majú reálnu skúsenosť s výkonom vyhostenia štátnych príslušníkov Libanonskej republiky, ktorým sa v prípade absencie platného cestovného dokladu po ich stotožnení podarilo vystaviť náhradný cestovný doklad, a tak zabezpečiť výkon ich vyhostenia, prípadne realizovať výkon súdneho vyhostenia. Do Libanonskej republiky bolo v roku 2021 vykonané administratívne vyhostenie 1 štátneho príslušníka Libanonskej republiky (nútený návrat), v roku 2023 bolo vykonané administratívne vyhostenie 3 štátnych príslušníkov Libanonskej republiky (asistovaný dobrovoľný návrat). Tieto štatistické údaje

taktiež potvrdzujú, že reálny výkon vyhostenia žalobcu je možný aj do Libanonskej republiky. Sám žalobca v správnej žalobe taktiež uznáva existenciu možnosti úspešnej realizácie výkonu vyhostenia žalobcu do Nemeckej republiky.

Správny súd a jeho názory a dôvodnosť žalobných námietok

56. Žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu rozhodnutím č.: PPZ-HCP-BB4-59-011/2024AV zo dňa 04.06.2024 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu jeho súdneho vyhostenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 03.09.2024 na účel výkonu trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky, uloženého rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/9/2023 zo dňa 24.05.2023. Aj v prípade žalobcu je však evidentné, že proces prípravy vyhostenia je vždy výsledkom intenzívnej medzirezortnej a dokonca aj medzinárodnej spolupráce, počas ktorej je nevyhnutné zohľadňovať všetky zistené skutočnosti, dokonca v niektorých prípadoch je nevyhnutné pružne a kompetentne reagovať aj na okolnosti vzniknuté už počas procesu vybavovania náhradného cestovného dokladu, pričom jedným zo základných predpokladov je mať prítomnú a dostupnú osobu, ktorej náhradný cestovný doklad sa vybavuje.

Referenčná právna úprava

57. Podľa § 32 ods. 1, § 47 ods. 3 správneho poriadku Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

58. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov Policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Podľa bodu 16 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „tzv. návratová smernica“) využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu, a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.

59. Podľa ustanovenia § 81 zákona o pobyte cudzincov: Cudzince nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzince administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený. Cudzince nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

60. Cudzince nemožno administratívne vyhostiť ani do štátu, v ktorom mu hrozí nútený návrat do štátu podľa odseku 1 alebo odseku 2.

61. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov Policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

62. Podľa § 206 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

63. Podľa § 206 ods. 4 zákona označeného pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

64. Podľa § 221 ods. 2 označeného žalobca sa môže správnou žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu

65. Podľa § 225 ods. 2 Správneho súdneho poriadku správna žaloba podľa § 221 ods. 2 môže byť podaná kedykoľvek počas trvania zaistenia, a to aj opakovane. Ak správny súd rozhodol o zamietnutí žaloby, možno ďalšiu správnu žalobu bez uvedenia nových dôvodov podať až po uplynutí lehoty 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie správneho súdu o predchádzajúcej správnej žalobe nadobudlo právoplatnosť.

66. Podľa § 227 ods. 1 Správneho súdneho poriadku žalovaný je povinný predložiť správnu žalobu do piatich pracovných dní od jej podania správneho súdu spolu svojím vyjadrením k nej a s administratívnym spisom.

67. Podľa § 228 Správneho súdneho poriadku správny súd rozhodne o správnej žalobe na pojednávaní do siedmich pracovných dní od jej predloženia podľa § 227. Táto lehota sa neuplatní, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

68. Podľa § 230 ods. 2 Správneho súdneho poriadku ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 2, rozsudkom podľa povahy veci a) nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

69. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

70. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

71. Podľa článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.

72. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

73. Podľa Čl. 8 Európskeho dohovoru /1/Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. /2/Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

74. Podľa čl. 15 ods. 1, druhá veta, tzv. návratovej smernice zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

75. Podľa čl. 15 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (tzv. návratová smernica") Zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

76. Podľa ustanovenia § 81 zákona o pobyte cudzincov, Cudzinec nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený. Cudzinec nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej

skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

77. Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť ani do štátu, v ktorom mu hrozí nútený návrat do štátu podľa odseku 1 alebo odseku 2. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov Policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

78. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov Policajtný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Konanie o správnej žalobe vo veciach zaistenia je upravené ako osobitné konanie v ustanoveniach § 221 až 232 Správneho súdneho poriadku. Žalobca namietal:

79. Žalobca s napadnutým rozhodnutím žalovaného v celom jeho rozsahu nesúhlasil z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Napadnuté rozhodnutie je taktiež nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia žalobcu, či existencie prekážok vyhostenia, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. 191 ods. 1 písm. d/, e/ c/ SSP.

80. Žalobca namietal, že v minulosti disponoval platným povolením na pobyt v Nemecku, ale keďže s súčasnosťou už nie je držiteľom platného cestovného dokladu a nemá platné povolenie na pobyt v Nemecku ani na území inej členskej krajiny, rozhodol žalovaný o zaistení žalobcu, pretože mal zato že bude potrebné zabezpečiť mu náhradný cestovný doklad za účelom jeho vyhostenia z územia Slovenska. Stanovenú dobu zaistenia žalovaný odôvodnil praxou Útvaru policajného zaistenia pri zabezpečovaní náhradných cestovných dokladov Libanonských štátnych občanov, pričom účelnosť zaistenia a reálnosť vyhostenia žalobcu odôvodňoval žalovaný vo vzťahu k Libanonu ako krajine vyhostenia. Zároveň žalovaný prijal záver, že v konaní o zaistení rešpektoval aj ustanovenie čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru, nakoľko žalobca nemá na Slovensku žiadnu blízku osobu a ani iné zväzky a teda rešpektoval súkromný a rodinný život žalobcu. Žalobca namietal, že sa neskúmalo či existujú prekážky jeho vyhostenia v zmysle čl. 3 a čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru a § 81 zákona o pobyte cudzincov, ktoré bránia zrealizovať účel zaistenia. Žalobca ďalej namietal uplatnenie §88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, je okrem formálnej zákonnosti aj jeho účelnosť a efektívnosť, a teda reálna možnosť naplnenia účelu zaistenia, ktorým je v prejedávanom prípade výkon rozsudku súdu o uloženom treste vyhostenia z územia SR.

81. Žalobca ďalej namietal, že mu nebolo uložené administratívne vyhostenie z územia všetkých členských štátov a teda v jeho veci nebolo súdom uložené jeho vyhostenie bezpodmienečne do krajiny pôvodu, ale iba z územia SR. Žalobca je Libanonským štátnym príslušníkom pričom z rozsudku v jeho trestnej veci ktorý je podkladom pre samotné zaistenie vyplýva, že súd pristúpil k jeho veci k uplatneniu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu z dôvodu, že u žalobcu išlo o prvé odsúdenie na území EU, má na území Nemecka dve maloleté deti: I. B. nar. XX.XX.XXXX, A. A. J. nar. XX.XX.XXXXX, z ktorých dcéra Zahraa trpí od narodenia viacerými vážnymi ochoreniami. Súd preto aplikoval mimoriadne zníženie trestu, keďže mal za to, že k spáchaniu trestného činu došlo z dôvodu zabezpečenia úhrady zdravotnej starostlivosti pre dcéru a teda súd mal za to, že sa jednalo o výnimočné vybočenie z dovtedy riadneho života žalobcu.

82. Žalobca tiež namietal, že žalovaný v konaní nezaujal žiadne stanovisko i z pohľadu čl. 3 a čl. 8 Európskeho dohovoru, jeho zaistenie, pre vyhostenie žalobcu z územia EU priamo do krajiny pôvodu (nie iba do Nemecka) napriek existencii rodinného života žalobcu a maloletých detí (z ktorých 1 je so závažnými zdravotnými problémami) na území EU a prípustnosti či reálnej schopnosti zariadenia pre cudzincov zrealizovať trest vyhostenia napriek bezpečnostnej situácii v Libanone. Ďalej konštatuje, že pokiaľ nie je výkon trestu vyhostenia do krajiny pôvodu ani potencionálne možný či prípustný, nie je prípustné ani zaistenie a takéto obmedzenie osobnej slobody je porušením čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Žalobca konštatuje, že žalovaný v konaní nedostatočne zistil skutkový stav veci najmä tým, že v rozhodnutí absentuje jeho vyjadrenie a úvaha k prípustnosti vrátenia žalobcu na územie K. s ohľadom na potrebu dodržiavania čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

83. Podľa Dohovoru a Návratovej smernice, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení. (NS SR sp. zn. ISza/8/2015). Z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IIUS264/09-81 zo dňa 11.10.2010 vyplýva, že limitom zaistenia je práve

naplnenie účelu, a to reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie o vyhostení musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. /v rozsudku sp. zn. ISZa/9/2016./

84. Žalobca ďalej namietal, že uvádza informácie o bezpečnostnej situácii v domovskej krajine žalobcu, vychádzajúc zo zdroja ktorým je Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR, ktoré dňa 08.04.2024 vyhlásilo pre Libanon tretí stupeň odporúčania - odporúčanie necestovať (vôbec necestovať) alebo necestovať do určitých oblastí. Žalobca namietal, že žalovaný v rozhodnutí na základe ktorého došlo k zaisteniu žalobcu nezohľadnil aktuálnu bezpečnostnú situáciu v Libanone, ktorá je takej intenzity že znemožňuje vyhostenie žalobcu na jeho územie pre hrozbu utrpenia ohrozenia života a zdravia v rozpore s článkom 3 Európskeho dohovoru. Zaistenie žalobcu za účelom jeho vyhostenia do Libanonu je preto bez akéhokoľvek reálneho predpokladu zrealizovania trestu vyhostenia. Vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať zaistenie žalobcu za nezákonne a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať jeho vyhostenie a naplniť tak účel zaistenia. Žalobca teda namietal, že situácia v domovskej krajine žalobcu nie je bezpečná, vychádzajúc bezpečnostnej situácie. Dňa 08.04.2024 Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR. Žalobca následne namieta, že žalovaný sa napriek tomu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal skúmaním účelnosti a efektívnosti zaistenia žalobcu a taktiež sa nezaoberal skúmaním a vyhodnotením existencie prekážok vyhostenia.

85. Namietal, s poukázaním na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Szak/I1/2016, že rozhodnutie o vyhostení skonštatovalo, že žalobcu nemožno vyhostiť do krajiny pôvodu, ale neurčilo krajinu, do ktorej má byť vyhostený. Nezaoberala sa podmienkami, v ktorých by sa žalobca ocitol v prípade vyhostenia do inej krajiny, ani nezohľadňuje hrozbu, že by mohol byť žalobca vyhostený späť do krajiny pôvodu. /nález Ústavného súdu SR sp. zn. II Ú S 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 a reálnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. ISZa/7/2016, a reálnosť vyhostiteľnosti cudzinca v konaní o zaistení skúmať aj pri zaistení realizovanom za účelom realizovania trestu vyhostenia. Vzhľadom na vyššie uvedené namieta svoje zaistenie ako nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné realizovať trest vyhostenia a naplniť účel zaistenia.

86. Žalobca ďalej namietal, žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil, Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 15T/9/2023 zo dňa 24.05.2023, ktorý ho uznal vinným podľa § 355 ods. 2. ods. písm. a), ods. 3, písm. d) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného bol účastníkovi konania uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 4 (štyri) roky. Všetky tieto skutočnosti boli jedným z podkladov pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a ďalšími skutočnosťami pre zaistenie žalobcu bol aj fakt, že žalobca nemá platný cestovný doklad, ktorý by ho oprávňoval na pobyt na území Slovenskej republiky, ani dostatočné finančné prostriedky na zabezpečenie pobytu, cestovných nákladov a zdravotného poistenia, nikoho nepozná, nemá v SR žiadnych príbuzných, ktorí by mu vedeli zabezpečiť ubytovanie a finančnú pomoc. Žalovaný bol preto toho názoru, že vzhľadom na osobu žalobcu nie je možné uplatniť alternatívne a menej prísne donucovacie opatrenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov a bolo potrebné ho zaistiť a zo zaistenia vykonať trest vyhostenia za účasti štátu.

87. Žalobca ďalej namietal, že v rozhodnutí o zaistení, krajina kam sa má vyhostiť žalobca nerozvinul správnu úvahu o účelnosti zaistenia žalobcu do konkrétnej krajiny a možnosti reálneho zrealizovania vyhostenia žalobcu do domovskej alebo inej krajiny. Žalobca namietal, že napadnuté rozhodnutie je tak aj nepreskúmateľné a nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať jeho vyhostenie a naplniť tak účel zaistenia. Napadnuté rozhodnutie je podľa názoru žalobcu nepreskúmateľné pre absentujúcu správnu úvahu žalovanému ohľadom viacerých závažných skutkových okolností v predmetnej veci, ako to bolo uvedené v texte správnej žaloby. Žalobca namieta, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako konkrétne žalovaný skúmal a vyhodnocoval jednotlivé prekážky vyhostenia a vo vzťahu ku ktorej konkrétnej krajine, odvolávajú sa na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v jeho rozsudku sp. zn. 10Szak/I1/2016 zo dňa 17.10.2016.

88. V zmysle ustanovenia § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku správny súd posudzuje správnu žalobu vo veciach administratívneho vyhostenia i zaistenia neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Napriek tomu konštatuje, že sú dôvodné.

89. Podľa § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku sa môže žalobca správnu žalobou domáhať sa prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu. Žalobca sa domáhala prepustenia podľa § 221 ods. 2 SSP, preto správny súd môže rozhodnúť nariadením okamžitého prepustenia žalobcu zo zaistenia v spojení s § 230 ods. 2 písm. a) Správneho súdneho poriadku, ak neboli splnené podmienky zaistenia.

90. Podľa § 230 ods. 2 písm. a / Správneho súdneho poriadku, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 2 SSP, rozsudkom podľa povahy veci nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia v spojení s § 230 ods. 2 písm. a/ SSP. Vzhľadom na zhora uvedené, po prieskume zákonnosti zaistenia správny súd zistil neefektívnosť v zaistení žalobcu, pre porušenie čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice, nakoľko zaistenie nie je dôvodné, ak z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun, alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1 Návratovej smernice, pretože zistené prekážky vyhostenia majú za následok nemožnosť zaistenia cudzinca pre jeho neúčelnosť a rozpor s čl. 5 ods. 1 písm. f) a čl. 8 Dohovoru.

91. Správny súd poukazuje nato, že, podľa článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Žalovaný uviedol, že považoval zaistenie žalobcu na výkon administratívneho vyhostenia za účelné a efektívne, pretože v prípade uloženého trestu vyhostenia je potrebné zo strany orgánov Slovenskej republiky vykonať postupy a opatrenia na zabezpečenie a výkonu trestu vyhostenia, ktorý bol uložený. V prípade žalobcu uviedol, že jej prítomnosť nie je možné zabezpečiť uložením miernejších donucovacích opatrení (alternatívy zaistenia). Naopak žalobca žiadal o prepustenie v zmysle čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice. Pokladal zaistenie za nedôvodné, pre nezistené prekážky jej vyhostenia, preto je zaistenie neúčelné a v rozpore s čl. 15 ods.4 Návratovej smernice a s čl. 5 ods. 1 písm. f) ako i čl. 3 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru, pretože zaistenie nenapĺňa účel, a reálnosť jeho vyhostenia, a súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010).

92. Správny súd udáva, že žalovaný bol v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z neprimeranému zásahu do práv žalobcu. Nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca je v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie nielen rozhodnutia vyhostení ale i jeho vyhostiteľnosť. Preto v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať dôvodnosť zásahu do osobnej slobody, spočívajúcej v jej umiestnení do útvaru policajného zaistenia. Reálnosť vyhostiteľnosti je podmienkou legality zaistenia cudzinca sledujúceho predchádzanie svojvôli pri zaistení, ktoré je obmedzením osobnej slobody. Žalovaný nevylúčil možnosti vyhostenia do krajiny jeho pôvodu, resp. tretej krajiny, ale v posudzovanej veci, je zrejmé, že žalobca nevie ako bude vyhostený a do ktorej krajiny a žalovaný neskúmal pri zaistení podmienky v krajinách, ktoré prichádzajú do úvahy.

93. Obsah rozhodnutia žalovaného o zaistení vychádza z nelegálneho pobytu žalobcu na území SR, zo skutočností zistených zo zápisnice o prejednaní o nedovolenom pobyte na území SR, o vyjadrení, že cestuje z Jemenu pochádza a smeruje do Nemecka za účelom zamestnania, alebo získania zamestnania, nie je trestaný, nemá dlhy, nemá peniaze, nepodrobil sa žiadnemu školeniu, ktoré by ho oprávňovalo, alebo umožňovalo jej používať zbrane, nežiadal právnu pomoc, nežiadal o mimoriadne opatrenia smerujúce k asistovanému dobrovoľnému návratu do miesta jej pôvodu.

94. V odôvodnení rozhodnutia zaistení žalovaný uvádza, že zaistenie je vykonané z dôvodu zabezpečenia výkonu rozhodnutia o treste vyhostením žalobcu, s poukazom aj na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115S zo dňa 16.12.2008, uvádza, čo predpokladá urobiť, vstupný pohovor, preštudovanie spisového materiálu, lustráciu žalobcu, činnosť Ministerstva zahraničných vecí a Európskych záležitostí SR konzulárneho odboru v súvislosti so žiadosťou o jeho lustráciu, vybavenie náhradného cestovného dokladu, vybavenie leteckého spojenia a nákup leteniek a podobne. Žalovaný v rozhodnutí uvádza, že sa zaoberal čl. 5 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a poukázal na text § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov .

95. Z administratívneho spisu súd konštatuje, že žalovaný v rozhodnutí o zaistení žalobcu vyhostil z územia Slovenskej republiky, na územie neurčenej krajiny a neskúmal skúmal aj podmienky administratívneho vyhostenia a konštatoval neexistenciu prekážok tohto vyhostenia. Mal za to, že nedošlo k zásahu do práv žalobcu. Správny súd sa v tomto type konania musel venovať tomu, či žalovaný skúmal vyhostenie vo vzťahu k právam žalobcu zaručených ako bolo zhora uvedené. Vo veci žalobcu nie sú konkrétne správy o bezpečnostnej situácii v Libanone ani inej tretej krajiny, a nemohol dospieť k jednoznačnému a presvedčivému záveru o neexistencii rizika utrpenia vážnej ujmy žalobcu v do úvahy prichádzajúcich krajinách ani o tom nevykonal žiadnu úvahu a už vôbec nie dokazovanie. A nevykonal ho ani vo vzťahu a vzhľadom na maloleté deti žalobcu, ktorí zostali v Nemecku.

96. Za dokazovanie nie je možné pokladať turistické informácie ani z Ministerstva zahraničných vecí SR. Vo veci žalobcu neboli skúmané prekážky vyhostenia a to vo vzťahu ku ktorej konkrétnej krajine, neexistujú konkrétne správy o bezpečnostnej situácii, prípadne iné dôkazy, aby sa mohlo dospieť k jednoznačnému a presvedčivému záveru o neexistencii rizika utrpenia vážnej ujmy žalobcu, ani v tak formulovanom výroku rozhodnutia o vyhostení žalobcu.

97. Žalovaný tiež v rozpore s § 77 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov neurčil konkrétnu krajinu, kam má byť vyhostený. Žalovaný nezisťoval všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, aby bol spoľahlivý základ pre jeho rozhodovanie o zaistení žalobcu, pretože tým, čo obsahuje odôvodnenie jeho rozhodnutia nie je naplnené ust. § 34 ods. 3 Správneho súdneho poriadku, zhromažďovať dôkazy a byť aktívny, a to v každom správnom konaní.

98. Na tomto mieste správny súd tiež považuje za potrebné upozorniť, že ak nie je cudzinec vyhostiteľný, nie je jeho zaistenie ani efektívne, ani účelné, keďže v rozhodnutí o zaistení, je určenie krajiny, pokiaľ je známa nevyhnutným, aby samotný „žalobca“ vedel kam má byť vyhostený a bolo možné skúmať základnú podmienku zaistenia, a to efektívnosť, včasnosť a účelnosť administratívnych úkonov technického a organizačného charakteru potrebných pre samotné zabezpečenia vyhostenia. Pokiaľ rozhodnutie o zaistení na účel výkonu administratívneho vyhostenia nie je odôvodnené je len formálnym uvádzaním zákonných ustanovení bez faktického skúmania obsahu a z pohľadu súdu nie je možné preskúmať zákonnosť zaistenia ani jej atribúty, ako je dĺžka zaistenia. /Rozsudok Najvyššieho súdu z 5. apríla 2016, sp. zn. 1 Sza/7/2016/.

99. Bolo tak povinnosťou žalovaného v rámci rozhodnutia o zaistení žalobcu z tretej krajiny vykonať individuálne posúdenie skutkových okolností dotknutej veci s cieľom určiť, či môže byť na tohto štátneho príslušníka účinne uplatnené miernejšie donucovacie opatrenie, či existuje riziko jeho útoku, a či štátny príslušník tretej krajiny, za okolností dotknuté vo veci samej získa doklad totožnosti, ktorý by umožnil jeho odsun z dotknutého členského štátu, a môže byť považovaný za "dostatočne spolupracujúceho" pre odsun z dôvodu tohto správania osoby z tretej krajiny.

100. V zmysle § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku základným postulátom tejto alternatívy prieskumu zákonnosti ďalšieho trvania zaistenia je efektívnosť a otázka, či sú naplnené medzinárodnoprávne požiadavky na obmedzenia osobnej slobody v zaistení tak ako ich žalobca podrobne uviedol. Nutnosť zavedenia takejto plnej jurisdikcie zo strany správneho súdu vyplýva pritom z prvej judikatúry Súdného dvora Európskej únie (Mahdi proti Bulharsku, rozsudok č. C-146/14 PPU z 5. júna 2014).¹²⁾ V uvedenom prípade Súdny dvor Európskej únie poskytol výklad ustanovení Návratovej smernice a dospel k záveru, že preskúmanie ktoré musí vykonávať súdny orgán, a možnosti nahradit' zaistenie miernejším donucovacím opatrením, má vychádzať tak zo skutočností a dôkazov uvedených správnym orgánom, ktorý mu žiadosť predložil, ako aj zo skutočností, dôkazov a pripomienok, ktoré sú mu prípadne predložené počas tohto konania.

101. Žalovaný vo vyjadrení nereaguje na žalobné námietky, z ktorých jedna je, že žalobca namietal, že sa žalovaný nezaobrá otázkou preskúmania krajiny pôvodu a v administratívnom rozhodnutí o jeho vyhostení neurčil krajinu, do ktorej bude žalobca vyhostený. Žalovaný nereaguje na zistené informácie ktoré žalobca podkladá za dostatočné pre nezákonnosť rozhodnutia o zaistení a pre povinnosť žalovaného na jeho prepustenie z ktorého žiada s poukazom na čl. 5 ods. 1 písm. f/, čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátoch na účely návratu štátnych

príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území SR ako aj na čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice.

102. Správny súd pripomína, že podľa čl. 15 ods. 4 zaistenie prestáva byť dôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje oprávnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v ods. 1/, žalobkyňa tiež poukazuje na § 90 ods. 1 písm. d/ Zákona o pobyte cudzincov a povinnosť policajného útvaru skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny či účel zaistenia trvá. Správny súd konštatuje, že správna žaloba vo veci zaistenia nebola podaná z dôvodu nezákonnosti rozhodnutia žalovaného, ale podľa § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, aj keď je žalobca zaistený práve na základe rozhodnutia zo dňa 4.04.2024 o zaistení.

103. Žalobca dôvodne namietal, že správny orgán spoľahlivo nezistil skutočný stav veci, pokiaľ uviedol, že neexistujú prekážky jeho administratívneho vyhostenia, pričom spoľahlivo zistenému skutočnému stavu zodpovedá aj požiadavka § 77 ods. 1 ZoPC, ktoré umožňuje v konaní o administratívnom vyhostení aj neurčiť krajinu, do ktorej je cudzinec vyhostený. To ale nezbavuje správny orgán povinnosti skúmať spoľahlivo existenciu, či neexistenciu prekážok vyhostenia do krajín, v ktorých môže byť ohrozená jeho bezpečnosť, pričom neuviedol ani podmienky v iných krajinách do ktorých by bolo možné čo i len teoreticky žalobcu/.

104. Žalovaný ani vo vyjadrení k správnej žalobe neuviedol vo veci žiadne výsledky dokazovania zamerané na to, či po zaistení žalobcu v súlade s jeho správnu žalobou v prípade vyhostenia žalobcu do Palestíny, alebo do iných krajín tranzitu existujú či neexistujú prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov a či v prípade vyhostenia, do správnym orgánom zamýšľaných krajín, nedôjde k porušeniu garantovaných práv žalobcu.

105. Podľa správneho súdu žalovaný nevykonal vo veci žiadne dokazovanie, či neexistujú prekážky jej administratívneho vyhostenia v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov, respektíve aký je postoj týchto krajín k porušovaniu princípu non-refoulement, ako aj to, či v prípade jej vyhostenia, do správnym orgánom zamýšľaných krajín, nedôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru. "Preto namietala reálnosť vyhostiteľnosti a svoje zaistenie označila za neefektívne, a neúčelné, pretože rozhodnutie o jej zaistení na účel výkonu jej administratívneho vyhostenia nie je odôvodnené a je tak nepreskúmateľné. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.: ISZa/7/2016).

106. Žalovaný dôsledne nezistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, tak, aby bol spoľahlivým základom pre jeho rozhodovanie vzhľadom na čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice, a čl. 5 ods. 1 písm. f) ako aj čl. 3 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru, keďže existujú právne aj faktické prekážky vyhostenia. Po zvážení všetkých pre konanie relevantných žalobných námietok a s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd z dôvodov zistených najmä podľa čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice, a označených čl. Dohovoru, v konaní podľa § 221 ods. 2 v spojení s § 230 ods. 2 písm. a/ SSP nariadil okamžité prepustenie žalobcu zo zaistenia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia.

107. Vo svetle vyššie uvedeného správny súd nariadil žalovanému, aby žalobcu bezodkladne zo zaistenia prepustil.

108. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 167 a nasl. SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Správnom súde v Košiciach v lehote 7 dní od doručenia rozhodnutia správneho súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne mu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.